

Презъ пролѣтъта на 1831 година съ други севлиеви първенци и съ голѣмата си дъщеря Евдокия — майка на братия Хр. Геневи, отива на Хаджилъкъ — Иерусалимъ, за да стане хаджия. Тамъ намира зетя си Хаджи Ангела и го убеждава да дойде въ Севлиево. Отъ последния научава църковното пѣние и става пѣвецъ въ старата църква.

За направата на нова църква пари сж събирани презъ 1824 и 1826 година отъ епитропитѣ начело съ Хаджи Стояна и бащата на Хаджи Сава — Радко Минювъ. При строежа на църквата пакъ Хаджи Стоянъ е ръководилъ работата, но съ съдействието на Хаджи Сава и на неговия зетъ Хаджи Ангелъ, който е дошелъ отъ Иерусалимъ. Това е било презъ 1832—34 година. Следъ десетъ години отъ това се почва отъ една страна украсяването на тази църква чрезъ изработването и поставянето на историческия иконостасъ съ своето художествено рѣзбарство и съ прочутитѣ икони. Тукъ голѣма роль е игралъ отъ една страна Хаджи Сава като първи църковенъ епитропъ, а отъ друга Хаджи Ангелъ като неговъ съветникъ и компетентенъ, понеже е видѣлъ много и различни църкви. Хаджи Стоянъ вече се е предатъ само на съзиждането на своето ново училище. Като църковенъ настоятелъ и най-първи радетелъ за украсяването на църквата, Хаджи Сава е пожелалъ на свои срѣдства да му се изработи на неговия святія Сава една икона, която е запазена и се намира на трето мѣсто по редъ отъ лѣво на дѣсно на иконостаса. Когато Хаджи Сава е билъ въ Иерусалимъ, забележалъ е какъ гършитѣ се подиграватъ съ българитѣ и ги унижаватъ като не имъ признаватъ никакво достоинство, нито езикътъ имъ. За това съ Хаджи Ангела сж искали отъ майсторитѣ рѣзбари на иконостаса да изразтятъ тази идея на грѣшното потисничество, за което П. Кънчевъ въ статията си изтъква това.

Сжщо така Хаджи Сава е участвувалъ като епитропъ въ възстановяването севлиеви Батошевски манастиръ. Следъ като Хаджи Стоянъ и Хаджи Сава и останалитѣ епитропи и граждани презъ 1834 година възтановиха старата църква, заловили се съ възстановяване „Пречуднѣй храмъ и обителъ“ съ такъвъ „прекрасенъ манастиръ съ три клини килий, каквито не е имало въ цѣлата Дунавска областъ“. Църквата на този манастиръ е подновена презъ 1836 година; почната е на 21 май и свършена на 1 ноемврий. Той е възобновенъ отъ „Христорождениците севл. граждани“, като сж направили „тежки издивенія“. Въ манастирската книга, наречена „Парусия“, презъ 1837 г. като ктиторъ следъ Хаджи Стояна е отбелязанъ и „Сава поклонникъ“ и неговиятъ по малкъ братъ Миню.

Въ книгата си за тази манастиръ Иоакимъ Бакаловъ ето какво пише за Хаджи Сава: „Въ една отъ севернитѣ одаи